

Perfekte vriendjes

Perfekte vriendjes

René van den Abeelen

Inspiratiebronnen: Minou, Minou, Bobbel, Pamela, Thomas, Beertje, Cowboy en Phoenix

*

Goed beschouwd mede mogelijk gemaakt door Sterkliniek Dierenartsen Naarden-Bussum

ISBN: 9789402121117

Teksten, foto's en vormgeving © René van den Abeelen

Minou

Toen onze buren, de Niemeijers, van een kennis een jong katje kregen, kwamen mijn ouders er natuurlijk niet meer onderuit; er moest een katje komen. Jaren eerder hadden we er ook al één gehad, maar die inwoning was van zeer korte duur geweest. Het diertje dat wij toen binnenhaalden, was afkomstig uit een huis aan het andere eind van de Perenstraat. Niet alleen was het diertje eigenlijk al voorbij de leeftijd waarop hij nog zonder moeite wennen aan een nieuwe omgeving, ook was hij gewend aan een tuin. Op onze tweede etage resulteerde dat ogenblikkelijk in zeer onzindelijk gedrag en een enorme behoefte aan meer ruimte dan wij konden bieden. Na slechts enkele dagen werd het rossig rode beestje dan ook weer afgeleverd bij zijn vorig huis en hoeveel wij ook van katten hielden; we waren blij dat we er van af waren.

Nu er, een half jaartje na de entree van de buur-kat, ten tweede male besloten was zo'n eigenwijs leventje binnen te halen, werd wel de voorwaarde gesteld dat het diertje jong en zindelijk moest zijn. Uiteraard was er al spoedig een exemplaar gelokaliseerd dat aan deze dwingende eisen voldeed.

De kennis van de buren had nog een cypers exemplaar over uit een nieuw nestje en als wij de gebruikelijke beloften deden, kon zij worden afgehaald. De overdracht werd vastgesteld op een zaterdagavond, mijn grootouders waren toen bij ons op bezoek. In de auto van de buurman ging ik mee naar het huis waar ons toekomstig vriendinnetje nog woonde, samen met mijn buurmeisje en haar jongere broertje.

Toen wij waren gearriveerd, bleek het katje zeer gezond en intelligent, want het had zich verschanst onder het fornuis vanwaar het op comfortabele afstand naar die mensen keek die er allemaal net niet bijkonden. Het duurde even vóór buurman ten koste van een ontvelde hand het miniatuurtje uit haar schuilplaats wist te worstelen, waarna ze gezeten aan een schoteltje melk haar nederlaag mocht verwerken.

We reisden af, buurman sturend in een auto met opgewonden kindgeratel en een zeer trillerig katje in een reusachtige handdoek. Thuisgekomen leidde de eerste sprint naar het hoekje onder het televisietafeltje waar ogenblikkelijk een plas werd gedaan. Met grote ogen werd de rest van de avond de

nieuwe omgeving en zijn bewoners gade geslagen. De naam werd Minou, omdat het nu eenmaal een poes betrof en wanneer het in haar eigen belang was, werd daar op den duur inderdaad naar geluisterd.

Minou had snel in de gaten dat het vrouwtje en de diverse baasjes kattengek waren en al spoedig vond ze het goed dat wij ook in het huis woonden. 's Nachts verbleef ze in een riante mand in de keuken waar ik haar op zaterdag en zondagochtend, als mijn ouders nog in bed lagen, uit haalde om gezellig in mijn kamer te bivakkeren. Dat werd een heel ritueel. Zo om een uur of acht ging ik even naar het toilet om daarna, behoedzaam de steevast piepende en krakende planken in de vloer van de gang te ontwijken, naar de keuken te koersen. Onderweg tikte ik zachtjes op de deur van de kamer van mijn broertje die dan gewapend met speelgoed of een boek achter mij aan naar mijn kamer verhuisde, terwijl ik Minou verzocht niet hard te miauwen.

Minou verdween onder de dekens, zat zich te wassen op mijn hoofdkussen, ging achter het gordijn op de vensterbank naar buiten zitten kijken, kortom: leefde het leven van een eigenzinnige poes.

Wanneer echter mijn ouders uit bed kwamen, wilde ze echter met spoed mijn kamer uit, want dan was er eten op komst en dat had voorrang.

De kat van de buren, een halfzus van onze Minou, tierde even welig en de dames wisten van elkaars bestaan omdat ze alletwee geregeld op de balkons te vinden waren. Ze waren niet op elkaar gesteld, maar vooral Minou wilde wel op bezoek, vermoedelijk om haar-van-hiernaast eens om de oren te meppen.

Aan het ene eind van ons balkon bevond zich een ondiepe kast, maar aan de zijde waar ons huis grensde aan dat van de Niemeijers stond er slechts een éénsteens muurtje. Een beletsel van nul en generlei betekenis, zoals ons al snel werd gedemonstreerd. Minou sprong op het muurtje en wandelde naar het volgende balkon. Met de regelmaat van een klok konden de benedenburen katten in de lucht zien hangen, als ze op twee hoog weer werden uitgewisseld. Het werd een beetje vervelend en na onderling overleg verrees er een gaasconstructie die de visites moest voorkomen. Het leek even te werken, tot Minou een manoeuvre bedacht die het publiek het zweet in de handen bracht.

Zij liet zich stomweg vallen, klauwde omhoog en bereikte zo de andere kant van het gaas om alsnog op het buur-balkon te geraken. Het gaas werd verder naar beneden doorgetrokken, waarna Minou ontdekte dat een sprong van de balkonrand op het scheidingsmuurtje heel wel te doen was. En dus verrees er gaas tussen dakgoot en het muurtje; op zo'n manier dat er inderdaad geen doorkomen meer aan was. Verongelikt zat onze inwoning dan naar al dat hekwerk te kijken.

En vermoedelijk uit wraak bezorgde ze ons een keer de schrik van ons leven door, toen wij op een zomeravond in de voorkamer televisie keken, plotseling buiten in de vensterbank te verschijnen. Ze was blijkbaar over het hoofd gezien in mijn kamer waar het raam open stond. Een wandelingetje op mijn vensterbank, een klein sprongetje en daar kwam mevrouw, vriendelijk naar binnen blikkend, twee etages boven een heel harde stoep. Haar halfzus is op die manier nog eens naar beneden getuimeld, een paar jaar later. Enkele dagen wat moeilijk lopen was alles wat zij er aan overhield.

Minou heeft onze verhuizing naar de Beeklaan net niet gehaald. Ze was pas zeven en een half jaar toen de dierenarts erger voorkwam. Een zeer lege mand en de diverse etensbakjes stonden keihard in het zicht toen mijn moeder met alleen maar een tas thuiskwam. Gelukkig zaten we een paar weken later in een huis waaraan geen herinneringen aan ons huistijgertje kleefden.

Gelukkig nieuwjaar!

In november 1981 haalden wij onze eigen Minou in huis; vernoemd naar de poes die mijn ouders destijds namen en de eerste van het clubje dat uiteindelijk uit vijf katten zou bestaan. Hij was dus pakweg veertien weken oud toen het Oud & Nieuw was. Wij zouden die jaarwisseling bij mijn moeder doorbrengen, in haar flat op elf-hoog in Den Haag, en we waren er eigenlijk niet zo blij mee dat Minou tijdens al het vuurwerk dus alleen thuis zou zijn. Mijn moeder bracht uitkomst door te zeggen 'neem 'm dan mee'. En dat deden we. Op die donderdagmiddag namen wij Minou dus (nog per fiets) mee naar het huis van mijn moeder.

In ons eigen huis hadden wij, ook al omdat we zo'n jong katje in huis hadden, geen kerstboom. Bij mijn moeder stond er wel één; geen echte kanjer, maar wel een volwaardige boom, helemaal opgetuigd met de ballen en slingers en piek die mijn ouders misschien wel twintig jaar eerder hadden aangeschaft. Overwegend zilverkleurig, want mijn ouders vonden dat mooier dan al die kleurige versiering.

Wij plaatsten onze fietsen in de kelderbox en stegen elf etages met de lift. Daarna de paar passen over de galerij en vervolgens kon Minou de reistas uit worden gehaald om zijn eerste stapjes te zetten in een woning op meer dan dertig meter hoogte. Een historisch moment ;-)

We bevrijden hem uit zijn tas in de huiskamer. Terwijl ik hem in mijn armen had, werd hij welkom-geknuffeld door mijn moeder, die ook gek is op katten. Daarna zette ik Minou op de grond: 'nou joh, ga maar eens rondkijken.'

Vijftien seconden later lag de kerstboom in zijn volle lengte languit op de grond. De piek, dus zo'n twintig jaar onbeschadigd in gebruik, volledig aan scherven. Mijn moeder zag er de humor wel van in. Gelukkig.

De rest van die dag gedroeg Minou zich best netjes. Af en toe moesten we hem even ergens een beetje wegduwen ofzo, maar er volgden geen nieuwe rampen.

Toen 1982 een uur of twee oud was, vonden we het welletjes en troffen we voorbereidingen om te gaan slapen. Marian en ik zouden de nacht doorbrengen in de vroegere kamer van mijn broer, die was

doorgeschoven naar mijn kamer toen Marian en ik op onszelf gingen wonen. Minou bleef bij ons. Slapen kon hij natuurlijk gewoon lekker bij ons op bed en verder stond er een kattenbak, water en brokjes, want er was van alles mee-verhuisd.

Zo ook een nieuw doosje met gistsnoepjes; een traktatie waar hij er iedere avond een paar van kreeg. Niet teveel, want daar was hij nog te jong voor. Dat doosje zat in Marian's handtas, die ze naast een stoel op onze slaapkamer had gezet. En terwijl wij sliepen, ontdekte Minou dat die tas niet goed dicht zat. Wat zich toen heeft afgespeeld, hadden het graag gefilmd. Het moet een één-persoons feestje zijn geweest.

De volgende ochtend restten er alleen nog wat kruimels en schilfertjes maar verder waren alle snoepjes verorberd. En Minou had dorst. Erge dorst! Begrijpelijk.

Voor hèm was 1982 in elk geval schitterend begonnen!

Zwarte witte ridder

Bobbel was destijds onze tweede kat. Minou was ongeveer één jaar bij ons toen ik bij een dierenwinkel in het centrum van Den Haag, tijdens mijn lunchpauze, Bobbeltje ontdekte en hem ogenblikkelijk meenam.

Hij was niet alleen gitzwart maar vooral ook kogelrond en dat was aanleiding voor zijn naam. En die hield hij in ere want Bobbeltje groeide uit tot een bijna acht kilo zware lobbies, die verbazend snel kon zijn.

Van mensen zeggen we vaak 'dikke mensen zijn gezellige mensen' en zo iets had Bobbel ook. Om te beginnen was hij cum laude geslaagd op de opleiding Vrijsok en daarnaast was hij met iedereen vriendjes.

Dat Minou hem destijds met vervaarlijk gegrom begroette en hem drie dagen lang als zeer ongewenst huisgenootje behandelde, heeft Bobbel hem nooit kwalijk genomen en na die drie dagen waren ze de beste vrienden. Later bleek dat Minou sowieso bij elke nieuw gearriveerde soortgenoot drie dagen de beledigde meneer uithing en dat het daarna vergeten en vergeven was. Toen ik Pamela en Thomas introduceerde, liep Minou te grommen en toen er een jaar later in hun speciale kattenkamertje drie nieuwe friemeltjes ter wereld kwamen, zat Minou direct weer humeurig te brommen in de vensterbank.

Bobbel niet. Bobbel vond het allemaal reuze interessant en waar zelfs trotse pappa Thomas niet bij zijn pasgeboren nageslacht werd geduld, mocht Bobbel voorzichtig komen snuffelen. Pamela hield het in de gaten, maar ze vond het goed. Van Bobbel was geen gevaar te duchten.

De jaren daarna werd steeds duidelijker dat Bobbel en Pamela 'wat hadden'. Pamela, het ranke, zeer mooie lapjespoesje, voelde zich totaal op haar gemak bij die kolossale zwart glanzende oom die haar nooit eens even nazat of in een hoekje klemzette, zoals Thomas en later ook zijn zoontje Beertje nog wel eens deden. Bobbel had een beetje verkering met Pamela en hij zat er niet mee dat ze kinderen had van haar eigen broer.

Het zal in een zomer midden jaren negentig zijn geweest dat ik 's middags in de tuin wat zat te lezen toen ik begon te beseffen dat ik Bobbel al een tijdje luidkeels hoorde miauwen. Onze katten kwamen nooit